

Arrest

nr. 257 855 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 26 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 april 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 april 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De nuttige feiten worden in de nota met opmerkingen opgelijst als volgt:

“Hij verklaarde op 26.12.1996 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 06.01.1997 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd in toepassing van art. 51/4, § 2 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het Frans als taal van het onderzoek bepaald.

Verzoeker werd gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 24.02.1997 werd door de gemachtigde aan verzoeker het verblijf geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Door verzoeker werd dringend beroep ingesteld.

De Adjunct Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25.08.1997 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 4.05.08 werd aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende op 29.05.1998 een tweede asielaanvraag in.

Op 30.06.1998 werd door de gemachtigde aan verzoeker het verblijf geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Door verzoeker werd dringend beroep ingesteld.

De Adjunct Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22.03.1999 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 13.03.01 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van art. 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 7.02.02 werd door een beslissing genomen houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 21.11.07 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen wegens opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachten rade met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid

Op 21.02.08 werd door de minister van Binnenlandse Zaken een ministerieel besluit uitgevaardigd tegen verzoeker waarin hij wordt gelast het grondgebied te verlaten met verbod terug te keren gedurende een periode van 10 jaar.

Op 7.12.09 diende verzoeker samen met zijn vader en moeder een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van art. 9bis van de wet dd. 15.12.1980.

Op 7.12.09 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van art. 9ter van de wet dd. 15.12.1980.

Op 7.09.2010 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen waarbij verzoeker wordt uitgesloten van het voordeel van art. 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens werd aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissingen werd beroep ingediend, doch per arrest nr. 54.267 dd. 11.01.2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd het beroep verworpen.

Op 08.12.2010 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 10.12.2010 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag tot humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 08.12.2009.

Op 14.12.2010 werd verzoeker gerepatrieerd.

Op 16.12.2010 werd in naam van verzoeker een verzoekschrift ingediend tot intrekking van het Ministerieel Besluit van 21.02.2008.

Op 03.02.2011 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid een beslissing waarbij aan verzoeker werd meegedeeld dat het Ministerieel Besluit van 21.02.2008 niet zou worden ingetrokken.

Op 21.02.2012 werd verzoeker door de politie van Antwerpen aangetroffen.

Op 22.02.2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 29.02.2012 werd verzoeker gerepatrieerd.

Op 21.12.2013 werd verzoeker opnieuw aangetroffen door de politie van Antwerpen.

Op 22.12.2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 31.12.2013 werd verzoeker opnieuw gerepatrieerd.

Op 20.01.2014 werd verzoeker aangetroffen door de politie van Antwerpen.

Op 20.01.2014 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 24.01.2014 werd verzoeker opnieuw gerepatrieerd.

Op 05.04.2015 werd verzoeker opnieuw aangetroffen in het Rijk en diezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing

houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 17.04.2015 werd verzoeker nogmaals gerepatrieerd.

Op 14.04.2016 werd verzoeker aangetroffen in het Rijk en diezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 29.04.2016 werd verzoeker gerepatrieerd.

Op 04.01.2017 diende verzoeker een aanvraag in tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 08.06.2017 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij verzoeker werd uitgesloten van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 17.06.2018 werd verzoeker aangehouden.

Op 13.07.2018 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 13.07.2018 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing houdende een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Op 14.03.2021 werd verzoeker aangehouden.

Op 20.04.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) .

Op 20.04.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing.

Op 28.04.2021 werd verzoeker gerepatrieerd naar Israël”.

Het op 20 april 2021 opgelegde inreisverbod van zes jaar betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer;

Naam: K.

Voornaam: D.

Geboortedatum: 21.09.1977

Geboorteplaats: Gruzia

Nationaliteit: Israël

In de gevangenis gekend als K.,D.i, geboren op 21.09.1977, onderdaan van Georgië. Alias: K.D. geboren te Tbilisi op 21/09/1977, onderdaan van Georgië; K.,D.geboren te Tbilisi op 21/09/1977, onderdaan van Israël; K.D., geboren te Tbilisi op 21/09/1977, onderdaan van Israël; K.D. geboren te Tbilisi op 21/09/1977, onderdaan van Georgië; K.D.geboren te Tbilisi op 21/09/1977, onderdaan van Unie der Soc. Sovjetrep; K.D., geboren op 21/09/1977, onderdaan van Georgië

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd,

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 20.04.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

☐ *De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende in het verleden twee vragenlijsten “hoorrecht” voor ontvangst op 22.06.2018 en op 16.03.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijsten in te vullen en aan de

Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en hem standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De betrokkene werd op 08.04.2021 gesproken in de gevangenis van Tongeren. De betrokkene gaf onmiddellijk aan dat hij meent recht op verblijf te hebben in België. Zijn ouders en broer wonen hier immers. Ook heeft hij een adres en een Europese verblijfskaart (Hongarije). Wanneer hem verteld wordt dat dit hem niet automatisch recht op verblijf in België geeft, beëindigt de betrokkene het gesprek. De (toenmalige) partner, P.E. en dochter van de betrokkene, K.L. (°07.09.2000), dienden op 05.07.2002 een verzoek in voor internationale bescherming. Dit verzoek werd op 09.07.2002 door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 12.07.2002 diende zijn partner een schorsend beroep in tegen de beslissing. Dit beroep werd op 25.08.1997 niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 03.09.2002 diende zijn partner een verzoek tot schorsing in tegen de beslissing bij de Raad van State. Op 17.06.2005 werd deze procedure gesloten. Op 07.12.2009 diende de betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de vreemdelingenwet in. Uit deze aanvraag blijkt dat de betrokkene gescheiden leeft van zijn echtgenote en dat zijn echtgenote en kinderen niet in België verblijven. De ouders van de betrokkene verblijven in België. Uit het administratief dossier van zijn ouders (4965080) blijkt dat geen van beiden recht op verblijf heeft in het Rijk. Indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden.

Het feit dat de familieleden van betrokkene in België verblijven, kan bovendien niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. De betrokkene diende in het verleden verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de vreemdelingenwet in, waarbij hij spreekt van verschillende gezondheidsproblemen. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de betrokkene op 29/07/2006, 11/10/2006, 09/09/2008, 14/12/2010, 29/02/2012, 17/04/2015 en op 29/04/2016 gerepatriëerd werd naar Israël en dat hij telkens in staat bleek om te vliegen. Zo werd er voor het laatste op 15.04.2016 geoordeeld dat de man geen gezondheidsproblemen zou hebben die hem zouden verhinderen om in het centrum te verblijven. Na overleg met de gevangenis van Tongeren is gebleken dat de man er momenteel geen medisch dossier zou hebben en dat hij er dus niet medisch opgevolgd wordt (zie ook fit to fly dd. 20.04.2021 in administratief dossier). Het administratief dossier bevat ten slotte geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Hongarije of naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid, feit waarvoor hij op 21.11.2007 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Zo zou hij op 05.03.2007 te Antwerpen met voorbedachten rade, opzettelijke verwondingen of slagen hebben toegebracht aan het slachtoffer. Dit zou gebeurd zijn doordat het slachtoffer hem op de verkeerde manier een aansteker toereikte, waardoor er kort nadien een ruzie ontstond.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onopzettelijke slagen en verwondingen in het verkeer, feit waarvoor hij op 06.12.2007 door de politierechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een geldboete van 100 euro en tot het verlies van zijn recht tot sturen voor 3 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk: zich onttrekken aan de verplichting om bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven (herhaling), feiten waarvoor hij op 21.11.2018 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

“- Schending van art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet.

- Schending van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

- Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

- Schending van art. 8 EVRM.

- Schending hoorrecht.”

Hij betoogt in vier onderdelen als volgt:

“Eerste onderdeel (geen wettelijke grondslag voor het inreisverbod),

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11 § 1, vierde lid voor wat betreft de grondslag voor het inreisverbod als voor wat betreft de duurtijd.

Voornoemd artikel laat niet toe een inreisverbod te nemen. Het desbetreffende artikel handelt niet over het nemen op zich van een inreisverbod, maar enkel over de duur van het inreisverbod.

Het gaat om twee verschillende elementen die een eigen rechtsgrond noodzaken. Artikel 74/11 § 1 vierde lid is geen rechtsbasis voor het nemen van een beslissing tot een inreisverbod.

Het argument dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen wat de motivering betreft van de bestreden beslissing, gaat niet op, aangezien de Raad dient te onderzoeken of er in de wet een grondslag is voor het nemen van een inreisverbod. en of die grond in casu kan gevonden worden in het voornoemde artikel.

Zoals reeds gesteld, geldt het voornoemde artikel enkel voor de modaliteiten met betrekking tot het inreisverbod, maar vormt het geen wettelijke basis voor het nemen van een inreisverbod op zich.

Tweede onderdeel (mbt de duur van het inreisverbod)

Artikel 74/11 §1 vreemdelingenwet luidt:

"De duur van het inreisverbod wordt vast gesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

De bestreden beslissing vermeldt als wettelijke basis voor de termijn van zes jaar artikel 74/11 §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

De motivering stelt:

"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van zes jaar proportioneel "

Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar drie eerdere veroordelingen.

Artikel 74/11 §1 bepaalt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/1 15/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke nonnen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert(Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53KI 825/001,23).

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd voor een lange termijn van zes jaar.

De beslissing hanteert een automatisme door een termijn van zes jaar op te leggen en daarbij te verwijzen naar de veroordelingen van verzoeker. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de veroordeling, tot die termijn wordt gekomen.

In casu wordt, omwille van de strafrechtelijke veroordelingen, de termijn van zes jaar gehanteerd, "gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".

Waarom dit in casu zes jaar wordt, is niet duidelijk. De termijn zelf dient specifiek gemotiveerd te worden, zo niet wordt vervallen in automatismen die niet beantwoorden aan de hogervermelde noodzaak om rekening te houden met de specifieke omstandigheden.

Er wordt niet duidelijk gemotiveerd waarom verzoeker een inreisverbod van zes jaar krijgt opgelegd.

Er is geen afdoende specifieke motivering met betrekking tot de persoon van verzoeker, zijn familiale situatie en zijn verblijfsrecht in Hongarije.

Verzoeker trachtte sedert 1997 zijn verblijf in orde te krijgen in ons land. Hij heeft steeds getracht om verblijfsrechtelijk in orde te geraken. Nadat dit niet mogelijk bleek te zijn, heeft hij uiteindelijk in Hongarije een verblijfsrecht bekomen.

Verzoeker dacht thans dat zijn inreisverbod van 10 jaar afgelopen was. Helaas was hij zich er niet van bewust dat er d.d. 13.07.18 een nieuw inreisverbod van drie jaar aan hem werd betekend.

Gelet op zijn Hongaars verblijfsrecht (stuk 3) was hij van mening dat hij hier zonder problemen op familiebezoek zou kunnen komen bij zijn broer, Belgische schoonzus, en zijn ouders.

De bestreden beslissing verwijst nergens naar dit gezinsleven met zijn broer en schoonzus, dewelke beiden beschikken over een verblijfsrecht (stuk 4-5).

Voor zover al met bepaalde specifieke omstandigheden is rekening gehouden, quod non, wordt er op gewezen dat de overwegingen in de bestreden beslissing in verband met artikel 8 EVRM falen. Er wordt niets gemotiveerd over artikel 8 EVRM in het kader van het gezinsleven met de broer en de schoonzus. Nochtans maakte verzoeker hier melding van tijdens zijn gehoor d.d. 08.04.21.

Met die specifieke omstandigheden wordt in het kader van het inreisverbod dan ook geen of niet afdoende rekening gehouden.

Derde onderdeel (mbt de ernstige bedreiging voor de openbare orde),

Artikel 74/11 §1, vierde alinea bepaalt dat de verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het opleggen van deze duur is geen verplichting in hoofde van verwerende partij, maar een discretionaire mogelijkheid.

Verzoeker betwist dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Rutili, punt 28 en Bouchereau, §35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveira, C-482/01, Jurispr. Biz I 5257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Een strafrechtelijke veroordeling volstaat derhalve niet om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigeren moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving afgeleid kan worden (RVV, nr. 165 107 van 31 maart 2016).

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatiebevoegdheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. De Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvSt. nr. 101 624 van 7 december 2001).

In casu wordt verwezen naar drie veroordelingen van verzoeker.

Ten eerste betreft het een veroordeling d.d. 21.11.07 tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden. Verzoeker wenst allermintst deze definitieve veroordeling te minimaliseren, maar hij was het destijds niet eens met de strafmaat. Hoe dan ook dient in overweging genomen te worden dat deze feiten dateren van 14 jaar geleden. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat, omwille van deze feiten, er thans een actuele bedreiging is voor de openbare orde.

De tweede veroordeling, waarvan sprake in de bestreden beslissing, betreft een veroordeling door de politierechtbank tot een geldboete van € 100 en een rijverbod. Wederom wenst verzoeker deze feiten zeker niet te minimaliseren, maar deze veroordeling uit 2007 kan niet in beschouwd worden als een feit waarvoor verzoeker thans een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

De derde veroordeling die vermeld wordt in de bestreden beslissing betreft een arrest van het Hof van Beroep d.d. 21.11.18. Het betreft in casu feiten uit 2015, met name in België verblijven zonder verblijfs-

papieren en met een geldend inreisverbod. Na een verstekvonnis in 2016 werd verzoeker uiteindelijk veroordeeld in 2018 tot een gevangenisstraf van 8 maanden.

De reden dat verzoeker deze veroordeling opliep was een gevolg van het inreisverbod dat hij kreeg in 2008, ten gevolge van de veroordelingen uit 2007.

Verzoeker betwist dan ook dat hij thans een werkelijke, actuele, voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verzoeker stelt dat verwerende partij op basis van de feitelijke gegevens niet kon besluiten dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst verder te zetten. Er is geen enkele inschatting van de straf die verzoeker heeft ondergaan. Er is geen enkele inschatting van zijn familieleven, wat de reden was waarom hij naar België kort terugkeerde. Zijn verblijfsrecht in Hongarije wordt niet eens besproken. Nochtans heeft hij dit verkregen op basis van zijn werk dat hij daar uitoefent.

Het was voor verzoeker mogelijk om een verblijfsrecht in Hongarije te verkrijgen, en dit te verlengen, omdat hij geen risico vormt voor de openbare orde.

Verzoeker beseft dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt, en thans onzorgvuldig is geweest door naar België (kort) terug te keren voor een familiebezoek, maar stelt dat een inreisverbod van zes jaar niet proportioneel is. aangezien hij geenszins een actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

De bestreden beslissing schendt dan ook de wettelijke bepalingen.

Vierde onderdeel,

In het kader van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de ouders van verzoeker in België verblijven, maar beiden geen recht op verblijf hebben in België.

Over de andere familieleden van verzoeker in België wordt niet geargumenteed. Nochtans wordt wel gesteld dat verzoeker tijdens het gesprek d.d. 08.04.21 in de gevangenis van Tongeren kenbaar maakte dat zijn broer hier woonde.

In het administratief dossier zit geen afschrift van dit gesprek. Het is alleszins niet duidelijk wat er juist werd besproken op die datum (stuk 6).

Het is evenmin duidelijk of verzoeker de kans kreeg om voordien d.d. 16.03.21 de vragenlijst in te vullen. Hij kreeg deze blijkbaar wel, maar uit het administratief dossier blijkt niet in welke taal deze vragenlijst was opgesteld (stuk 7).

Verwerende partij had evenwel rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoeker met zijn ouders én zijn broer en schoonzus, in het kader van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de afweging in de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging is, aangezien bepaalde belangrijke elementen gewoonweg niet besproken worden. De echte fair balance toets die uitgevoerd moet worden op basis van heel concrete gegevens wordt miskend.

Verzoeker zou België niet meer mogen betreden voor de periode van zes jaar, terwijl er zeer naaste familieleden in België (wettelijk) verblijven, en hij bovendien verblijfsrecht heeft in een andere Europese lidstaat.

Deze concrete feiten worden niet in beschouwing genomen in de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM vereist nochtans een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Verzoeker stelt ten slotte dat artikel 8 EVRM breder is dan het familieleven. Het behelst ook de bescherming van het privéleven.

Naar het privéleven werd door verwerende partij geen onderzoek verricht. Alleszins werd er geen rekening mee gehouden. “

2.2. In een eerste onderdeel van het middel kaart verzoeker aan dat er geen wettelijke grondslag is voor het inreisverbod. Hij is van oordeel dat artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst, handelt over de duurtijd van het inreisverbod maar niet over het treffen zelf ervan.

2.3. Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

2.4. In casu maakt de verwerende partij toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en stelt ze in de bestreden beslissing: *“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde”*, waarna ze feitelijke elementen opsomt die haar tot deze beslissing hebben geleid en die verzoekers persoonlijke situatie betreffen. In dit verband wordt rekening gehouden met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De bestreden beslissing is dus wel degelijk in rechte en in feite gemotiveerd waardoor geen schending blijkt van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.5. Verzoeker zoekt spijkers op laag water door te stellen dat artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet enkel handelt over de duur van een inreisverbod, maar niet de wettelijke grondslag zou vormen voor het opleggen van het inreisverbod zelf. Alleszins is het zo dat uit artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een verwijderingsbeslissing gepaard moet gaan met een inreisverbod, indien er geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Uit de bijlage 13septies van 20 april 2021 waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat, blijkt dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, zonder enige termijn voor vrijwillig vertrek (toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet). In dat geval moet er dus op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod worden opgelegd. Dit is een gebonden bevoegdheid die niet aan het wankelen komt, zelfs indien de bestreden beslissing voormelde wetsbepaling niet vermeldt.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.6. Waar verzoeker zich in een tweede onderdeel richt tegen de beslissing om de duur van het inreisverbod op zes jaar te bepalen, leest de Raad in de beslissing dat verweerder volgende concrete elementen heeft weerhouden:

- verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid, feit waarvoor hij op 21 november 2007 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden; zo zou hij op 5 maart 2007 in Antwerpen met voorbedachten rade, opzettelijke verwondingen of slagen hebben toegebracht aan het slachtoffer; dit zou zijn gebeurd doordat het slachtoffer hem op de verkeerde manier een aansteker toereikte, waardoor er kort nadien een ruzie ontstond;

- verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan onopzettelijke slagen en verwondingen in het verkeer, feit waarvoor hij op 6 december 2007 door de politierechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een geldboete van 100 euro en tot het verlies van zijn recht tot sturen voor 3 maanden;

- verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan schending van de wetgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk: zich onttrekken aan de verplichting om bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven (herhaling), feiten waarvoor hij op 21 november 2018 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden;

- verzoeker is niet afhankelijk van zijn in België verblijvende familieleden – zijn ouders verblijven bovendien niet wettig in België – en er is dus geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM;

- verzoeker heeft geen gezondheidsproblemen;

- er zijn geen elementen die erop wijzen dat verzoeker bij terugkeer naar Hongarije of naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Na dit alles concludeert verweerder: *“Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.”*

2.7. De betrokken motivering geeft er geen blijk van dat verweerder op nagenoeg automatische wijze een inreisverbod heeft opgelegd voor een duur van zes jaar. Het gaat erom dat verweerder een duurtijd voor het inreisverbod moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval en waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Hij toont ook niet aan dat verweerder specifieke omstandigheden die zijn zaak kenmerken heeft veronachtzaamd bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

2.8. Gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing, kan verzoeker niet dienstig opwerpen dat er geen specifieke motivering is terug te vinden over hemzelf en zijn familiale situatie of dat verweerder over het hoofd zou hebben gezien dat hij een verblijfsrecht heeft in Hongarije. Hij verwijst in dit verband naar stuk 3 gevoegd bij zijn verzoekschrift. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt: *“De betrokkene werd op 08.04.2021 gesproken in de gevangenis van Tongeren. De betrokkene gaf onmiddellijk aan dat hij meent recht op verblijf te hebben in België. Zijn ouders en broer wonen hier immers. Ook heeft hij een adres en een Europese verblijfskaart (Hongarije). Wanneer hem verteld wordt dat dit hem niet automatisch recht op verblijf in België geeft, beëindigt de betrokkene het gesprek”,* alsook *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”,* alsook *“Het administratief dossier bevat ten slotte geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Hongarije of naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.”* De

bestreden beslissing houdt derhalve afdoende rekening met het gegeven dat verzoeker over een verblijfsrecht zou beschikken in Hongarije.

2.9. Verzoeker kan bezwaarlijk afbreuk doen aan de bestreden beslissing door te stellen dat hij gelet op zijn Hongaars verblijfsrecht van oordeel was dat hij alhier zonder problemen op familiebezoek zou kunnen komen waarbij hij zich er *“helaas”* niet van bewust was dat er op 13 juli 2018 een nieuw inreisverbod aan hem betekend werd.

2.10. Verzoeker valt erover dat de bestreden beslissing niets stelt over zijn gezinsleven met zijn broer en schoonzus die hier wettig verblijven. De bestreden beslissing stelt echter uitdrukkelijk, *“Zijn ouders en broer wonen hier immers”*. Hierna figuren er afwegingen in het licht van artikel 8 EVRM, waarbij wordt aangestipt dat verzoekers ouders niet wettig in België verblijven en dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met de in België verblijvende familieleden. Verweerder specificeert dat het niet om leden van het kerngezin gaat en dat niet blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheid van deze familieleden. Deze afwegingen zijn deugdelijk en pertinent in het licht van artikel 8 van het EVRM en slaan redelijkerwijs ook op verzoekers broer. De Raad ziet niet in hoe het niet vermelden van de schoonzus van verzoeker, zijnde dus de echtgenote van zijn broer, de bestreden beslissing aan het wankelen kan brengen in haar afwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het is niet omdat verzoeker van oordeel is dat hij een gezinsleven leidt met zijn broer en schoonzus, dat er daarom sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met hen in de zin van voormeld verdragsartikel.

2.11. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn concluderende stelling dat de bestreden beslissing niet afdoende rekening heeft gehouden met zijn specifieke omstandigheden.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.12. In een derde onderdeel van het middel betwist verzoeker dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij is meer bepaald van oordeel dat hij geen werkelijke actuele voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

2.13. Artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit vereist dat de vreemdeling gelet op zijn persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving zoals bedoeld in het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2015, Z.Zh. en I.O. Hierin heeft het Hof geoordeeld dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een dergelijke bedreiging in het geval van een strafrechtelijke veroordeling wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt. Hierbij heeft het Hof eraan herinnerd dat de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip ‘openbare orde’ af te stemmen op hun nationale behoeften (§52).

2.14. Het niet naleven van de verblijfsreglementering vormt een schending van de openbare orde. Verzoekers verblijfshistoriek wordt gekenmerkt door het manifest en het voortdurend naast zich neerleggen van bevelen om het grondgebied te verlaten, inreisverboden en zelfs een ministerieel besluit tot terugwijzing van 10 jaar. Tezamen genomen met zijn strafrechtelijke veroordelingen, waarvan de recentste dateert van 2018 wegens *“het in België verblijven zonder verblijfspapieren en met een geldend inreisverbod”*, komt hieruit het profiel naar voren van een vreemdeling die wel degelijk een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De Raad leest in het Terugkeerhandboek: *“Lidstaten mogen verschillende termijnen voor verschillende categorieën van situaties hanteren, bijvoorbeeld 10 jaar als algemene regel voor gevallen waarin de openbare orde in het geding is en 20 jaar in zeer ernstige omstandigheden.”* Thans krijgt verzoeker een inreisverbod voor 6 jaar. De Raad kan dat, gelet op de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken, niet disproportioneel achten. Verzoeker valt erover dat de verwerende partij geen inschatting heeft gedaan van de straf die hij heeft ondergaan, maar de uitvoering van straffen verhindert de verwerende partij niet om een inreisverbod op te leggen. De Raad ziet dan ook niet in welke afwegingen verzoeker precies verwachtte op dit vlak. Het gegeven dat verzoeker in Hongarije een verblijfsrecht kon verkrijgen, maakt niet dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet kon treffen. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, stelt de bestreden beslissing immers: *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”* De bestreden beslissing verhindert dus niet dat verzoeker zich naar Hongarije

kan begeven. Of dit thans nog het geval kan zijn, is betwistbaar vermits de verwerende partij op 3 juni 2021 heeft laten weten dat Hongarije aan België heeft gesignaleerd dat verzoeker geen recht meer heeft op een verblijf in Hongarije. Tevergeefs voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn familieleven en zijn verblijfsrecht in Hongarije. Zoals hogerop geduid heeft de verwerende partij hiermee rekening gehouden. De reden die verzoeker opgeeft voor de terugkeer naar België (kort familiebezoek) kan in zijn ogen gerechtvaardigd overkomen maar deze eigen visie op zijn zaak houdt niet in dat verweerder ten onrechte oordeelde dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.15. In een vierde onderdeel van het middel verwijst verzoeker naar artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert opnieuw aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de andere familieleden in België dan zijn ouders. Hij verwijst hierbij opnieuw naar zijn broer en schoonzus. Tevens werpt hij op dat er geen rekening werd gehouden met zijn verblijfsrecht in Hongarije. Hij is van oordeel dat de bestreden beslissing deze elementen negeert, waardoor ze niet getuigt van een fair balance tussen zijn belangen en die van de Staat.

2.16. De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van toepassing is op verwijderingsmaatregelen, wat de bestreden beslissing niet is. Verzoeker kan dan ook niet dienstig naar deze wetsbepaling verwijzen. Voor de rest volstaat het om te verwijzen naar wat hogerop werd gesteld over verzoekers gezinsleven in België en over zijn verblijfsrecht in Hongarije.

2.17. Voor zover verzoeker in zijn betoog aankaart dat hij niet de kans kreeg om een vragenlijst in te vullen en kritiek uit op het feit dat een verslag van zijn gesprek met de verwerende partij in de gevangenis op 8 april 2021 zich niet in het administratief dossier bevindt, kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het vierde onderdeel van het middel is niet gegrond.

Derhalve is het eerste middel niet gegrond.

2.18. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 8 EVRM.”*

Hij betoogt als volgt:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat ook de terugkeerrichtlijn hier onder valt. Dat het inreisverbod is opgenomen in de terugkeerrichtlijn.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name:*

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

- 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest nr. 110 832 van de RVV d.d. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in 7 het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw J. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. "

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 d.d. 24.06.14 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van zijn verzoekschrift.

Hij had kunnen opwerpen om welke reden hij in België aanwezig was, namelijk een familiebezoek bij zijn ouders, broer, en Belgische schoonzus. Verzoeker had dit gezinsleven uitgebreid kunnen toelichten.

Daarenboven had hij kunnen opwerpen dat hij allerminst op de hoogte was van een nog lopend inreisverbod, of van een openstaande gevangenisstraf, waarvoor hij naar de gevangenis Tongeren werd gestuurd. Immers, verzoeker wist geenszins waarom hij in de gevangenis zat. Ook het penitentiair personeel kon hem hierover geen uitleg verschaffen. Pas nadat de raadsman 'de moederfiche' verkreeg, na geruime tijd, bleek dat er nog een straf openstond.

Verzoeker kreeg geen kans om deze zaken toe te lichten. Hij verkreeg een vragenlijst d.d. 16.03.21, maar aangezien hij geen landstaal machtig was, kon hij deze niet invullen. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat er een tolk of vertaald document werd bezorgd aan verzoeker, waardoor hij dus effectief niet in de mogelijkheid was om deze vragenlijst in te vullen.

Het gesprek van 08.04.21 werd evenmin toegevoegd aan het administratief dossier, waardoor ook hier blijkbaar geen rekening mee werd gehouden, alhoewel de bestreden beslissing wel vermeldt dat verzoeker stelde dat zijn broer hier woonachtig was.

Verzoeker had bovendien kunnen verduidelijken om welke reden hij een verblijfsrecht heeft in Hongarije. Dit werd/wordt immers onderzocht door verwerende partij (stuk 8).

Hij had bovendien kunnen laten weten dat hij geen bezwaar had om het land te verlaten, en kon teruggestuurd worden naar Hongarije.

Moest verzoeker grondig en zorgvuldig gehoord zijn dan had hij dit alles kunnen opwerpen, zodat het in rekening kon worden gebracht.

Met al deze omstandigheden is in de beslissing geen, minstens niet afdoende, rekening gehouden.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.

2.19. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontlelen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is. Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er

een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is in casu het geval. Het inreisverbod is geregeld in de Terugkeerrichtlijn en is een beslissing die de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

2.20. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende in het verleden twee vragenlijsten “hoorrecht” voor ontvangst op 22.06.2018 en op 16.03.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijsten in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en hem standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.”* Voorts gaat verweerder voort op wat verzoeker heeft verklaard tijdens zijn verblijf in de gevangenis van Tongeren: *“De betrokkene werd op 08.04.2021 gesproken in de gevangenis van Tongeren.”*

2.21. Verweerder kan, gelet op het administratief dossier en wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, volledig worden gevolgd waar hij in zijn nota opwerpt:

“Verweerder laat gelden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in casu op 22.06.2018 en 16.03.2021 in de gevangenis de vragenlijst in kader van het recht om gehoord te worden heeft ontvangen.

Verzoeker bleef echter in gebreke om deze vragenlijsten in te vullen en over te maken. Verzoeker is aldus slecht geplaatst om te stellen dat mocht hij gehoord geweest zijn, hij bijkomende elementen zou hebben meegedeeld.

(...)

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken én heeft hiervan gebruik gemaakt.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het betoog omtrent het gezinsleven en artikel 8 EVRM, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat reeds rekening werd gehouden met het beweerde gezinsleven van verzoeker met zijn ouders en met zijn broer en schoonzus.”

2.22. Het blijkt nergens uit dat verzoeker de vragenlijst van 16 maart 2021, die hij dezelfde dag kreeg betekend en voegt als stuk 7 bij het verzoekschrift, niet kon invullen wegens het niet machtig zijn van de landstaal en het gebrek aan een tolk.

2.23. Alleszins blijkt uit de bestreden beslissing zoals gezegd dat verweerder rekening heeft gehouden met wat verzoeker tijdens zijn verblijf in de gevangenis van Tongeren heeft verklaard op 8 april 2021. Verzoeker beklaagt zich erover dat dit gesprek zich niet bevindt in het administratief dossier. In het

administratief dossier zit evenwel een nota opgesteld op 10 april 2021 door attaché A.D. waarin een weergave wordt gegeven van het gehoor van verzoeker op 8 april 2021. Hierin kan worden gelezen: *“K.D. werd op 08/04/2021 gesproken in de gevangenis van Tongeren, waar hij een gevangenisstraf van 8 maanden uitzit wegens andere misdrijven (inbreuk vreemdelingenwet), dader of mededader. Het gesprek vond plaats op vraag van de betrokkene en verliep in het Nederlands. De betrokkene had zelf gevraagd voor het gesprek, maar ook vanuit DVZ waren er vragen. Hij beschikt namelijk over de volgende identiteitsdocumenten:*

PP Israël, geldig tot 19/02/2024 Verblijfsdocument Hongarije

Hongarije werd reeds aangeschreven, maar het zou interessant zijn om te weten wat de voorkeur van de betrokkene is.

Hij had het hoorrecht nog niet ingevuld en ook dat zou hem voorgelegd worden.

De betrokkene gaf echter onmiddellijk aan dat hij meent recht op verblijf te hebben in België. Zijn ouders en broer wonen hier immers, hij heeft een adres en hij heeft een Europese verblijfskaart (Hongarije).

Hij werd erop gewezen dat hij misschien wel een Hongaarse verblijfsvergunning heeft, maar geen Belgische.

Ook het feit dat hij hier familie heeft wonen, verschaft hem niet automatisch recht op verblijf.

De betrokkene reageert hierop boos en dringt even aan, maar als hij zijn gelijk niet haalt verlaat hij het gesprekslokaal.

Het was dus niet mogelijk hem het hoorrecht voor te leggen. Ook is er geen duidelijkheid gekomen over het land van zijn voorkeur.”

2.24. Verzoeker kan alleszins niet dienstig opwerpen dat er geen rekening mee werd gehouden met wat hij heeft gezegd tijdens zijn gehoor op 8 april 2021. Hij stelt zelf in zijn verzoekschrift: *“Het gesprek van 08.04.21 werd evenmin toegevoegd aan het administratief dossier, waardoor ook hier blijkbaar geen rekening mee werd gehouden, alhoewel de bestreden beslissing wel vermeldt dat verzoeker stelde dat zijn broer hier woonachtig was.”* Deze informatie heeft verweerder duidelijk gehaald uit het gehoor van verzoeker op 8 april 2021. Het blijkt ook niet dat verzoeker tijdens dit gehoor iets heeft vermeld waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden bij het treffen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker verwijst naar zijn verblijfsrecht in Hongarije, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.25. Verzoeker kan niet dienstig opwerpen dat hij niet op de hoogte was van een openstaande gevangenisstraf. Dit betreft hemzelf en dus kan hij worden geacht dit te weten. De Raad ziet ook niet in hoe deze mededeling verweerder had kunnen brengen tot een andersluidende beoordeling. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers opwerping dat hij niet wist dat er nog een lopend inreisverbod was.

2.26. Voor wat betreft verzoekers argumentatie inzake zijn gezinsleven met zijn ouders, met zijn broer en schoonzus kan net zoals wat betreft zijn verblijfsrecht in Hongarije worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.27. Dat verzoeker vrijwillig wou terugkeren naar Hongarije heeft geen impact op het inreisverbod, minstens laat verzoeker na te verduidelijken hoe dit een impact had kunnen hebben.

2.28. De Raad concludeert dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen. Mocht verzoeker de vragenlijsten hebben ingevuld, dan blijkt niet dat hij bijkomende elementen zou hebben meegedeeld die tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA